

ENTORN DE LES PRIMERES EXPERIÈNCIES PARES- FILLS NADONS

Els nadons, durant els primers mesos de vida, la manera més freqüent que tenen d'expressar el seu malestar físic i psicològic, o ambdós alhora, és plorant, a vegades amb molta intensitat.

Existeix una gran confusió respecte a com els pares han de respondre a l'ansietat del seu nadó. Una pràctica molt habitual, i que pot tenir conseqüències negatives per al desenvolupament psicològic, és deixar que el nen plori i no agafar-lo en braços perquè no s'acostumi. Probablement, a vegades és inevitable que plori una estona, però no ha de ser el recurs més habitual, és millor preguntar-nos què li està passant i intentar calmar-lo. És tan important proporcionar aliment, tenir cura de la seva higiene, com no deixar el nadó abandonat en el seu plor.

Els nens neixen amb la necessitat que des del seu entorn es doni resposta a les seves demandes. Aquestes respostes són molt importants per establir la seguretat emocional. Si un nen petit sent que les persones que estan al seu costat no satisfan les seves necessitats bàsiques com ara pot ser l'aliment en el moment adequat, la calidesa, la calma, el ser abraçat, acariciat, bressolat, les paraules amoroses..., aquest es pot sentir aclaparat per sentiments d'impotència i desempament.

Estudis recents demostren que un nadó ha de tenir algú al seu costat, algú que tingui la capacitat d'adonar-se dels seus sentiments i que l'ajudi a regular-los. No és necessari que aquesta persona sigui la mare o el pare, però sí que es requereix que el cuidador pugui sintonitzar amb el nen i que estigui emocionalment disponible per a ell.

El plor del nadó és el seu llenguatge i correspon als seus pares-cuidadors escoltar-lo, atendre'l i donar, en aquest plor, el sentit més adequat per contenir-ne el malestar.